

μενικῶν Συνόδων οἵτινες κατὰ τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Κυρίου θεοπνευστῶς ἀπεφάνθησαν φωτιζόμενοι καὶ καθοδηγούμενοι ὡς ἐκπροσωποῦντες ὁλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρὸς τοῦτο παραμένουτος ἀπὸ τῆς **Μεντηκουστῆς Ἀγίου Πνεύματος**, ἐξηγήσαντος αὐτοῖς πάντα τὰ σκοτεινὰ σημεῖα, κατὰ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Αὐτρωτοῦ μας. Ταύτην θεωροῦμεν ἡμεῖς ὡς Ἱερὰν Παράδοσιν ἰσχύουσαν πρὸς τὴν Γραφήν. Ἐκτὸς ταύτης ὑπάρχουν καὶ αἱ ἀπλῶς σεβασταὶ Παράδοσεις λόγῳ τῆς ἀρχαιότητος αὐτῶν, ἀλλ' εἰς ταύτάς δὲν ἀποδίδουμεν τὸ ἰσχύουσαν πρὸς τὴν Γραφήν, ὡς π. χ. ὁ τρόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς νηστείας καὶ λατρείας κλπ. διαφέρει ὡς Ἱερὰ Παράδοσις οὐσιωδῶς ἀπὸ τῶν 7 μυστηρίων, τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως κλπ. ἅτινα ἀποτελοῦν τὴν κυρίως ἰσχύουσαν πρὸς τὴν Γραφήν Ἱερὰν Παράδοσιν.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἡμᾶς οἱ Παπικοὶ δέχονται ὡς Ἱερὰν Παράδοσιν ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω καὶ πᾶν ὅτι ὁ Πάπας ὢν Θεὸς ἐπὶ γῆς (deum in terr.) ἀποκαλοῦν in cathedra ἤτοι ἐπισήμως ἀπὸ Καθέδρας ἀποφθεγγεται! Ἐντεῦθεν προήλθεν ἡ παρέκλισις ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ ἐδημιουργήθησαν νέοι θεσμοὶ καὶ νέα δόγματα ὡς τὸ Filioque καὶ ἡ ἀσπίλος σύλληψις τῆς Θεοτόκου κ.λ.π., Ὁ Πάπας κατὰ τ' ἀνωτέρω ὑπεκατέστησε τὰς Οἰκουμένικὰς Συνόδους καὶ ἔταξεν ἑαυτὸν ὑπεράνω τούτων πολλάκις! Καὶ ἐπειδὴ ἐνὸς κακοῦ δοθέντος μυρία ἔπονται, ὁ ἀπὸ τοῦ Θου Μ. Χ. αἰῶνος δημιουργηθεὶς κατήφορος λόγῳ τῆς ἀποσχίσεως τῶν Παπικῶν ἀπὸ τοῦ Ὀρθοδόξου, ἐδημιούργησε τὸν ἴσον αἰῶνα τὸ ἕτερον σχίσμα ἢ μᾶλλον τὴν πολυκέφαλον αἵρεσιν τῶν Διαμαρτυρομένων, οἵτινες ἀντὶ τ' ἀπορρίψουν τὰς ψευδεῖς τῶν Παπικῶν Παράδοσεις, ἀπέρριψαν παραλόγως πᾶσαν ἐν γένει Ἱερὰν Παράδοσιν.

Ἄλλὰ περὶ τούτου εἰς τὸ ἐπόμενον.

Η ΑΝΟΜΒΡΙΑ

Ἡ ἐπικρατοῦσα ἐφέτος τρομερὰ ἀνομβρία ἔδει νὰ προκαλέσῃ βαθύτερα θρησκευτικὰ συναισθήματα. Εἰς μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐποχὴν ἢ τοιαύτη καταστρεπτικὴ ἀνομβρία ἠθέλε προκαλέσει θύελλαν θρησκευτικοῦ συναγερμοῦ καὶ λιτανειῶν. Ἡδὴ μόλις καὶ μετὰ προσοχῆς προβάλλει μία τυπικὴ, ψυχρὰ καὶ σιωπηλὴ λιτανεία! Καὶ νὰ προτείνῃ τις τὴν τοιαύτην γνώμην τὸ σκέπτεται πολὺ μήπως οἱ περὶ αὐτὸν γελασοῦν εἰς βάρος τοῦ σαρκαστικῶς! O tempus o mores! Ποῦ ἐφθάσαμεν! Πόσον ἐξέλιπε, πόσον ἐφυχράνθη ἡ πίστις! Καὶ ἐν τούτοις οἱ ἀλλόδοξοι Ἄγγλοι καὶ Ἀμερικανοὶ ἦτοι οἱ μᾶλλον πεπολιτισμένοι λαοὶ τοῦ Κόσμου, τὴν ἐπίσημον καὶ πάνδημον προσευχὴν τὴν ἔχουν εἰς ἡμερησίαν διάταξιν. Τελοῦνται αὐταὶ μετὰ στρατιωτικῆς τάξεως καὶ ἀφάστου συγκινήσεως παρ' ὅλον ἀνεξαιρέτως εἰς ὠρισμένας στιγμὰς καὶ ἡμέρας καθ' ἃς αὐθωρεὶ παύει πᾶσα κίνησις καὶ συγκοινωνία καὶ ἐν νεκρικῇ σιγῇ ποσειύχεται ἕκαστος, ὡς ἀπολιθωμένος, ὅπου ἔτυχε καὶ εὐρέθη! Εἶναι δυνατόν τοιοῦτοι λαοὶ νὰ μὴ προσδεύουν; καὶ τοῦτο πρὸς καταισχύνην ἡμῶν τῶν τυπικῶς Ὀρθοδόξων;

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ Ἀρχιμάνδριτου

ΔΙΗΓΗΜΑ ΗΘΙΚΟΝ

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἐν τούτοις ὁ Πιστὸς δὲν ἐκινεῖτο ἀπὸ τὸ μέρος τῆς δρυός, καὶ ἐπανελάμβανε τοὺς παραδόξους γρυλισμοὺς τοῦ μετὰ περισσοτέρας ἐντάσεως καὶ τόνου πλέον ἐπιμόνου. Ὡς ἐκ τούτου ὁ ὀδοιπόρος ἐπέισθη πλέον ὅταν ὑποκάτω τοῦ δένδρου ὄντως συνέβαινε κάτι τι, καὶ ἐκ περιεργείας κινούμενος ἔδραμε πρὸς τὸ μέρος αὐτό. Ὅταν δ' ἐπλησίασε, παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως δύο παῖδας κοιμωμένους.

Κατ' ἀρχὰς βλέπων αὐτοὺς μὴ ἐπηρεασθέντας ἐκ τῶν γρυλισμάτων τοῦ Πιστοῦ, μὴδὲ κινουμένους, ἐνόμισεν ὅτι ἦσαν ἀποθαμένοι καὶ νεκροί. Ἄλλ' ἀφοῦ ἔκυψεν ἐπ' αὐτῶν καὶ τοὺς περιεργάσθη, εἶδεν ὅτι ἀνέπνεον. Ἐψαυσε τὰς χεῖρας καὶ τὰς παρειὰς τοῦ μικροτέρου, καὶ παρετήρησεν ὅτι δὲν ἦσαν πολὺ ψυχραὶ· ἔπειτα ἔψαυσε καὶ τοῦ μεγαλυτέρου, ἀλλ' αὐτοῦ τὰς εὐρεν ἐντελῶς παγωμένας. Ἐπίσης παρετήρησεν ὅτι μερικαὶ σταγόνες βροχῆς εἶχον διέλθει ἀναμέσου τῶν φύλλων τοῦ δένδρου, καὶ εἶχον πέσει καὶ ἐπὶ τῶν δύο. Ἰδίως δὲ ἐπὶ τῆς ράχως τοῦ δευτέρου, τῆς κεκαλυμμένης, μόνον διὰ τοῦ ὑποκαμίσου.

Δυστυχισμένα παιδιὰ εἶπεν ὁ ἀνευρών. Ἡ ἀποθάνωσις ἐκ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους. διότι, ὡς βλέπω, δὲν ἔχουσιν οὔτε ἄρτον, οὔτε ἐνδύματα, οὔτε ἄλλας προμηθείας. Πῶς κατήντησαν αὐτὰ τὰ δυστυχῆ πλάσματα νὰ φθάσωσι εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον! Ποία τύχη τὰ κατεδίωξεν ὥστε νὰ μὴνωσι τοιοῦτοτρόπως ἐγκαταλελειμμένα εἰς τοὺς ὄρμους! Ὁ Θεὸς μου! τί πρέπει νὰ κάμω ἐγὼ τώρα; Νὰ τὰ ἀψήσω ἐδῶ, ὅπως τὰ εὐρον; ἢ ἄγε ὡς νὰ ἤθελον νὰ τὰ φρονέσω, διότι ἐξάπαντος ἢ ἀποθάνωσι ἀπὸ τὰς στερήσεις καὶ κακουχίας. Νὰ τὰ πάρω μαζί μου; δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ μὲ παρακολουθήσωσι περιπατοῦντα, ἀφοῦ ἄλλον μέσον μεταφορᾶς δὲν ὑπάρχει, διότι καὶ μικρὰς ἡλικίας εἶνε, καὶ ἐξηγνημένα ἐκ τῶν κακουχιῶν, πρὸς δὲ καὶ ἡ ἀπόστασις, τὴν ὅποιαν ἔχω νὰ διανύσω. εἶνε μεγάλη, Πῶς λοιπὸν νὰ πράξω εἰς τὴν περίστασιν ταύτην; Θεὸς μου φώτισόν με! Μανιὰ μου δοθήθισόν με!

Ἐγὼ ὁ ὀδοιπόρος διελογίζετο καθ' ἑαυτὸν τοιοῦτοτρόπως, ὁ Πιστὸς ἀνυπομονῶν ἤρχισε νὰ γρυλίξῃ καὶ φωνάξῃ δυνατὰ, εἰς τρόπον ὥστε ὁ θόρυβος οὗτος, τὸν ὅποιον ἐπροκάλει, συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἐξυπνήσῃ τὸ ἐν παιδίον, τὸ πλέον μεγαλύτερον. Αὐτό, ἅμα ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς του, παρετήρησε κατ' ἀρχὰς μὲ βλέμμα πλήρες θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως, ἔπειτα ἐθώπευσε τὸν κύνα λέγων πρὸς αὐτόν. «Σιωπῆ, σιωπῆ, σὲ παρακαλῶ καλὸν μου ζῶον. Μὴ κάρνεις θόρυβον μὲ τὰς φωνάς σου. καὶ μοὶ ξυπνήσεις τὸν Χαρίλαόν μου, ὅστις, ἐνόσῃ κοιμᾶται, δὲν ὑποφέρει ἀπὸ τίποτε, καὶ δὲν κλαίει. Πόσον ζεστόν καὶ ἤσυχον εἶνε τὸ χρυσὸν μου ἀδελφάκι, τὸ ὅποιον ἔχω τόσο καλὰ περιποιημένον καὶ σχεπασμένον.

(Ἀκολουθεῖ).